

РЕШЕНИЕ

№ 7195

гр. София, 28.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 74 състав,
в публично заседание на 14.11.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Младен Семов

при участието на секретаря Теменужка Стоименова, като разгледа дело номер **8262** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс във връзка с чл.172 ал.5 вр. чл. 171 т.1 б.“б“ от Закона за движение по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на Б. Д., [ЕГН], с постоянен адрес [населено място], [жк], вх. „В“, ет.4, ап.12 чрез адв. А. И.-САК, съдебен адрес – [населено място],п.к.1387, [жк], ул.24-та 9Б, ет.1, ап.4, e-mail: [електронна поща], срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 2978/17.08.2022г. на младши автоконтрольор М. Х., отдел „Пътна полиция“,СДВР с която на жалбоподателят е приложена мярка – „временно отнемане на свидетелството за управление на МПС но за не повече от 18 месеца“.

Процесната жалба е допустима и редовна, като подадена от активно легитимирано лице, адресат на заповедта, в срока по чл.149 ал.1 от АПК, срещу подлежащ на обжалване акт по чл. 172 ал.5 вр чл.172 ал.1 от ЗДвП и чл. 171 т.1 б.“б“ от ЗДвП, в съответствие с изискванията на чл.150 и чл.151 от АПК и като такава подлежи на разглеждане по същество.

В процесната жалба се претендира незаконосъобразност на оспорваният акт, поради допуснато нарушение на процесуалните правила, изразяващо се в постановяване на процесната заповед при неотчитане на медицинските резултати от проведено от жалбоподателя изследване, т.е. при неизяснена фактическа обстановка в нарушение на чл.35 от АПК. Успоредно с това се твърди допуснато процесуално нарушение изразяващо се в обосноваване на акта единствено въз основа на пробата с техническо

средство, както и при допуснати нарушения във връзка със самото взимане на пробата с повредено техническо средство. Алтернативно се твърди, че акта е материално незаконосъобразен и постановен при липса на предпоставки за приложение на чл. 171 т.1 б.“б“ от ЗДвП, за което органа е следвало да вземе предвид резултатите от медицинското изследване.

Ответната страна - младши автоконтрольор М. Х., отдел „Пътна полиция“, СДВР не изразява становище по постъпилата жалба, не се явява и не се представлява в проведеното заседание по делото.

За да постанови процесната заповед, административният орган е установил, че на 17.08.2022г. при извършена проверка на жалбоподателя като водач на МПС и след проведен тест с техническо средство – D. test 5000, е отчетена проба за наличие на „амфетамин“, наркотично средство, под влиянието на което управлението на МПС е недопустимо.

С оглед предмета на съдебна проверка по чл.146 от АПК, съдът съобрази и приема за установено:

Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Видно от Заповед № 8121з – 1524/09.12.2016 г. на министъра на вътрешните работи, СДВР е определена да осъществява контрол по ЗДвП, а съгласно приложената Заповед № 513з-1618 от 26.02.2018 г. на директора на СДВР, компетентни да издават заповеди за прилагане на принудителни административни мерки от процесния вид са длъжностни лица – държавни служители от отдел "Пътна полиция" при СДВР – полицейски органи по чл. 142, ал. 1, т. 1 ЗМВР. Оспорените по делото заповеди са издадени от младши автоконтрольор в отдел "Пътна полиция" – СДВР, поради което е налице компетентност на административния орган за прилагане на двете принудителни административни мерки.

Оспорената заповед за прилагане на ПАМ е постановена в писмена форма и съдържа изискуемите се реквизити по чл. 59, ал. 2 от АПК. Посочено е както правното основание за упражненото административно правомощие, така и фактите и обстоятелствата, възприети като релевантни за наличието на материално-правната предпоставка за прилагане на ПАМ. Поради това, съдът приема, че изискването на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП и чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК за постановяване на мотивиран административен акт е изпълнено.

Съдебният контрол за материална законосъобразност на оспорения административен акт обхваща преценката налице ли са установените от компетентния орган релевантни юридически факти /изложени като мотиви в акта/ и доколко същите се съотнасят към посоченото в заповедта, правно основание.

Фактическият състав за налагане на ПАМ в хипотезата на чл. 171, т. 1, б. "б" от ЗДвП изисква лицето да управлява моторно превозно средство след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест, както и който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца. Изречение второ на посочената разпоредба предвижда, че ПАМ се налага съставомерно и когато лицето откаже да му бъде направено медицинско и

химическо лабораторно изследване, съответно тест с техническо средство.

В настоящият казус органа се е позовал на първата хипотеза, като е посочил в заповедта отчетените показания от направеният тест с техническо средство – доказателствен анализатор.

По силата на чл.174 ал.4 ЗДвП, редът, по който се установява концентрацията на алкохол в кръвта на водачите на моторни превозни средства, трамваи или самоходни машини и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози, се определя с наредба на министъра на здравеопазването, министъра на вътрешните работи и министъра на правосъдието.

Съгласно Чл. 3а. ал.1 от Наредба № 1 от 19.07.2017 г. за реда за установяване концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози, издадена от министъра на здравеопазването, министъра на вътрешните работи и министъра на правосъдието/Наредбата/, установяването на концентрацията на алкохол в кръвта се извършва с доказателствен анализатор, показващ концентрацията на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух и отчитащ съдържанието на алкохол в горните дихателни пътища (доказателствен анализатор), или с медицинско и химическо лабораторно изследване, а на употребата на наркотични вещества или техни аналози – с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване, когато: 1. лицето откаже извършване на проверка с техническо средство или тест;2. лицето не приема показанията на техническото средство или теста;3. физическото състояние на лицето не позволява извършване на проверка с техническо средство или тест.

В настоящият казус жалбоподателят не е приел изследваният от доказателственият анализатор, за което и с талон за изследване № 077948, издаден от М. Х., връчен на жалбоподателя на 17.08.2022г. в 20ч. и 25минути му е указано в срок до 45 минути да даде проба във ВМА.

По силата на чл. 15 ал.6 от Наредбата - при неявяване на лицето за изследване в указания в талона за изследване срок се приемат показанията на техническото средство или теста, с което е установена концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози. В тази връзка определящ за изхода от спора е факта – явило ли се е лицето да даде проба за изследване в срок, така, че същата да бъде отчетена от административният орган.

Съгласно чл. чл.27 ал.1 от Наредба № 1 от 19.07.2017г. Лабораторията, извършила изследването, изпраща протокола по чл. 24, ал. 2 и протокола по чл. 14, ал. 2 на структурата, посочена в талона за изследване.

Текста на чл.6 ал.7 от Наредбата предвижда, че крайният срок за явяване на лицето се определя от контролния орган в зависимост от отдалечеността на мястото за извършване на установяване с доказателствен анализатор или на медицинско изследване и вземане на биологични проби за химическо или химико-токсикологично лабораторно изследване и възможността за ползване на обществен или друг превоз за отиване до него. В настоящият казус срока е определен на 45минути от връчване на талона, респ. изтича в 21ч. и 10минути на 17.08.2022г.

В този контекст, по делото е приложено и Постановление от 26.09.2022г. за прекратяване на наказателно производство по досъдебно производство № 1372/2022г. по описа на ОЗРУ-СДВР, пр.пр. № 32442/2022г. на прокурор Г. от СРП, видно от което от приобщените към наказателното дело материали се установява, че по назначената и изготвена физикохимична експертиза № И-7252/01.09.2022г. не се установява наличие

на алкохол или наркотични вещества в кръвта на жалбоподателя Д..

В този смисъл резултатите от проведеното медицинско изследване тест са определящи, като следва да се приеме, че акта е постановен в нарушение на материалния закон и при липса на предпоставките по 171 т.1 б.„б“ от ЗДвП.

С оглед изхода от спора и своевременно отправеното от жалбоподателя искане за присъждане на адвокатско възнаграждение, с представена разписка установяваща заплащането му и при липса на възражение от ответната страна, съдът счита, че същите следва да бъдат присъдени в размер на 480лв.

Поради това и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София град, 74 състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Заповед за прилагане на принудителна административна мярка „временно отнемане на свидетелството за управление на МПС но за не повече от 18 месеца“, № 2978/17.08.2022г., издадена от младши автоконтрольор М. Х., отдел „Пътна полиция“,СДВР.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи към Министерство на вътрешните работи, да заплати на Б. Д., [ЕГН], с постоянен адрес [населено място], [жк], вх. „В“, ет.4, ап.12, сумата от 480/четиристотин и осемдесет/ лева, съдебно-деловодни разноски.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Съдия: